

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 830

гр. София, 09.01.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 09.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разглежда дело номер **9170** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искане на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП за изменение на Решение № 25904 от 04.12.2024г. по адм. д. № 9170 по описа на АССГ за 2024г. в частта за разноските.

Позовава се на практиката на ВАС, подчертавайки същността на института процесуално представителство и равнопоставеността между адвокати и юрисконсулти изведена в ДОПК и ГПК. Успоредно с това се твърди, че доколкото не е налице отправено възражение за прекомерност на възнаграждението от ответната страна, то не е следвало да бъде намалявано, а определено в размерите по Наредба № 1/2004г. Успоредно с това – приложимостта на Наредбата счита за несъмнена с оглед факта, че към нея реферира пряко законовата норма на чл.161 ДОПК.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на депозираното искане.

С посоченото Решение № 25904 от 04.12.2024г. по адм. д. № 9170 по описа на АССГ за 2024г., съдът е посочил изрично, че:

„Във връзка с претенцията на ответника за възнаграждение в размер на 12 124,40 лв. юрисконсултско възнаграждение по чл.161 ал.1 изр.3 ДОПК и чл.8 вр. чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1/9.7.2004г., съдът съобрази:

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:ЕУ:С:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В настоящият казус нормата на чл.161 ал.1 изр.второ от ДОПК, на която се позовава ответника към претенцията си за разноски, цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите, така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда, обективиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че тази Наредба, предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годин, обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки, че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита, че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

В този смисъл претенцията на ответника и автоматичното позоваване на Наредбата е необосновано.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.

По отношение на ответника съдът прилага правилото за съразмерност по чл.78 ал.1 ГПК през призмата на специфичното правоотношение по осъществяване процесуално представителство от юрисконсулт, хипотеза несъпоставима със свободата на договаряне между адвокат и доверител. Поради това и е обосновано в общият размер на присъдените разноски на двете страни да не е налице аналогично съотношение с това между уважената и отхвърлената част от оспорването.

На тази база следва да се посочи:

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При произнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът се е произнесъл и изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правния облигационен спор, свързан с присъждане на разноски.

Що се касае до приложимостта на Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът ясно е обосновал предпоставките поради които счита, а и е длъжен да счита, под риск от нарушение на ПЕС, Наредба № 1/2004г. за неприложима. Нещо повече – противно на изведените цитати от директора на дирекция ОДОП, ако съдът не

прецени служебно и не откаже служебно да обяви неприложимост на Наредба № 1/2004г. то същият ще постанови съдебен акт в нарушение на ПЕС, с което ще постави и съдът в хипотеза на потенциална отговорност по иск за вреди.Именно автоматичната неприложимост на Наредбата по отношение на адвокатите/а определяне размера на пазарен принцип и в съответствие с фактическата и правна сложност на спора/ през призмата на равнопоставеност между адвокат и юрисконсулт в хипотезата на чл.161 ДОПК, налага и обосновава и даденото разрешение. Всъщност съдът е приложил абсолютно същият подход и по отношение претезията на жалбоподателя, отчитайки спецификите на двата вида процесуално представителство в светлината на тълкувателната практика на ВАС досежно осъществяването процесуално представителство свободно и по занятие и от името и за сметка на юридическо лице.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр.чл. 144 от АПК,Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП за изменение на Решение № 25904 от 04.12.2024г. по адм. д. № 9170 по описа на АССГ за 2024г. в частта за разностите.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: